

HOOFDSTUK ... (Daar begin ik niet aan, lees gewoon lekker door.)

Veel vrouwen gaan door die hel van: hoe moet het nu verder.

Als vrouw alleen met een opgroeiende puber?

Misschien geldt dit voor veel mannen ook wel.

Maar ik praat nu even voor mijzelf.

Maar weet je, mij heeft het keihard gemaakt.

Ik ben verder in ontwikkeling dan in de twintig jaar, voordat ik in deze laatste twee jaren belandde.

Je moet niet alleen voor jezelf, maar ook voor je kind doorpakken.

Hoe graag je ook de kortste weg wil nemen.

Denk dan even: geluk zit in jezelf en hou vooral van jezelf.

Hij had direct wat uitgezet bij leveranciers.
Je begrijpt het al ... Laatste contact was 10 september 2022.
Zes maanden verder (maart t/m september) heel toevallig was zijn
huidige vriendin toen ook zes maanden zwanger al.
Zes maanden, dat is zeker een break even point of zo voor de
mannen?

Totaal onverwachts zei hij toen in 1998: “Misschien is het maar beter
dat we uit elkaar gaan.”

De aarde onder mijn voeten was in één seconde pleiten.
Nietsvermoedend op een zondagochtend.

Waar kwam dit vandaan?

Dacht dat hij op zijn knieën ging.

Daarna nog lachend met vrienden naar het casino geweest.

Misschien in de hoop dat hij van gedachten zou veranderen.

Oh, wat was ik toch simpel, en meegaand.

Ik heb binnen een week alles uit huis gehaald en ben tijdelijk weer in
huis getrokken bij m'n ouders.

Was geen makkelijke keuze. Maar ik was bij mam.

Ik stortte in een afgrond.

Denk dat ze hem voor het blok had gezet.

Bij mij zei hij altijd: “Wie ze heeft, mag ze houden.”

Hij wilde helemaal geen kinderen.

Ikzelf was toen ook helemaal niet zo met kinderen bezig.

Een hele veestapel vond ik ook goed.

Denk dat hij zijn huidige vriendin had geïnformeerd, over de
verbouwing van mijn appartement.

Je raad het al, het ging niet door.

Waarschijnlijk heeft ze hem voor de tweede keer voor het blok gezet.

Niks meer van hem gehoord. Vijf jaar me kapot gewerkt, daar in het
dorpje tussen Purmerend en Volendam.

Nul. Niks, geen cent, nop, nul.